

D ů v o d y:

Prvý soud odmítl usnesením ze dne 11. března 1937, č. j. C I 128-37-4, námitky, které podala žalovaná proti mimosoudní výpovědi žalobců, dané dopisem ze dne 15. února 1937, ježto nespátroval v písemném projevu, obsaženém v onom dopise, mimosoudní výpověď pro nedostatek náležitostí podle § 562 c. ř. s. K rekursu žalované zrušil rekursní soud dotčené usnesení a uložil procesnímu soudu, aby o věci dále jednal a znova rozhodl. Ač v tomto usnesení není stanoveno, že má býti příkaz rekursního soudu prvé stolici daný vykonán teprve, až nabude právní moci, nebyl rekurs ustanovením § 527, odst. 2, c. ř. s. vyloučen, ježto ve skutečnosti rekursní soud usnesení prvního soudu změnil, třebaže formálně nesprávně vyslovil, že se usnesení zrušuje. Prvý soud nepřijal námitky žalované proti mimosoudní výpovědi žalobců a odmítl je, ježto prý nebylo jejich podání potřebí, kdežto rekursní soud oprávnění žalované k podání námitek uznal a nařídil prvnímu soudu, aby je přijal, o nich jednal a rozhodl.

Uvedeným usnesením byla tudíž řešena jen předběžná otázka formálního práva, jak jest postupovati procesnímu soudu o námitkách podaných proti výpovědi, která nemá náležitosti v § 562, odst. 1 a 2, c. ř. s. Proti dotčenému usnesení rekursního soudu nebyl tudíž, jak se dovolatelé mylně domnívají, vyloučen dovolací rekurs, nýbrž žalobci se mohli v této otázce dovolati rozhodnutí třetí stolice (viz rozh. č. 3785, 11246, 12128 Sb. n. s.). Když tak neučinili a tím usnesení rekursního soudu nabylo právní moci, nelze užití § 502, odst. 4, c. ř. s.; není proto dovolání podle § 502, odst. 3, c. ř. s. právně možné a bylo je odmítnouti.

Čís. 16342.

I tehda, byla-li správa pozůstalosti svěřena společně několika dědicům (§ 145 nesp. pat.), může pozůstalostní soud proti vůli menšiny udělení zmocnění k vedení sporu za pozůstalost zbývajícím dědicům, jimž byla svěřena správa pozůstalosti.

(Rozh. ze dne 30. září 1937, R I 682/37.)

V pozůstalostní věci po Jenny H-ové byla všem třem přihlášeným dědičkám, Alici H., Ireně H. a Gertě C. podle § 145 nesp. pat. svěřena správa pozůstalosti. Z těchto dědiček žádají poslední dvě jmenované Irena H. a Gerta C. o udělení schválení pozůstalostního soudu k vedení sporu proti Elišce S. o to, že jest povinna k opominutí jednání podle syndikátní smlouvy z 15. července 1932, zejména k opominutí výkonu jí v dotčené smlouvě dané plné moci, a že se zjišťuje, že v řečené smlouvě daná plná moc pravoplatným odvoláním zanikla a že celá smlouva zanikla pravoplatným zrušením. Pozůstalostní soud zamítl dotčenou žádost. Rekursní soud dal požadované schválení. D ů v o d y: Stanovisko prvního soudu, že usnesením většiny dě-

diček spravujících pozůstalost jsou právní úkony proti vůli menšiny kryty jen potud, pokud se týkají správy pozůstalosti, a že jest potřebí, aby byly právní úkony, které neznamenají pouhou správu pozůstalosti, schváleny pozůstalostním soudem, je správné. Avšak neposoudil věc po právní stránce správně, odepřel-li schválení, o něž jde, proto, že prý by odporovalo takovéto schválení § 157 nesp. pat. a § 817 obč. zák. a že nelze odepřít souhlas k takovým jednáním proti vůli menšiny jen tehdy, jsou-li k prospěchu pozůstalosti neb odůvodněna vůlí zůstavitele. Uvedených ustanovení se nelze v souzené věci dovolávat, ježto se ustanovení ta týkají jen výkazu o splnění závěti. Co však stěžovatelky žádají, jest, že syndikátní smlouva mezi živými uzavřená není po právu. Tu nejde o sporný právní poměr mezi dědičkami a Eliškou S., nýbrž o sporný poměr mezi pozůstalostí po Jenny H. a Eliškou S. Akcie firmy M. byly podle smlouvy uzavřené mezi živými vázány, smlouva syndikátní však, uvedená v kodícilu z 15. července 1932, k níž má dojít mezi dědičkami a Eliškou S., nebyla dosud uzavřena. Otázka, zda je syndikátní smlouva mezi živými platná, nemá s otázkou platnosti kodícilu co činiti, udělením schválení pozůstalostního soudu se nemůže státi zásah do práv Alice H. Již podle pravoplatného rozhodnutí rekursního soudu měl prvý soud dáti schválení pozůstalostního soudu, neboť otázka, zda jest syndikátní smlouva mezi živými platná, týká se jen pozůstalosti, ale ta otázka může býti rozhodnuta jen sporem, který nelze zahájit mezi dědičkami a Eliškou S., nýbrž mezi pozůstalostí a posledně jmenovanou, ježto jde o smlouvu uzavřenou mezi živými. Potud slušelo také dáti schválení pozůstalostního soudu pro tento spor, v kterém představují obě stěžovatelky pozůstalost po Jenny H.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu Alice H-ové.

D ů v o d y:

Pozůstalostní soud neschválil, ale rekursní soud schválil ve smyslu § 145 nesp. pat., aby pozůstalost po Jenny H.-H., zastoupená toliko dědičkami Irenou H.-H. a Gertou C., žalovala Elsu S. o to, že jest povinna opominouti jednání podle syndikátní smlouvy z 15. července 1932, zejména výkon uděleného jí zastupování, a že se zjišťuje, že plná moc v oné smlouvě jí daná pravoplatně zanikla pravoplatným odvoláním, a že i ona smlouva sama zanikla zrušením. Řeše otázku, zda toto schválení mělo či nemělo býti uděleno, nemůže nejvyšší soud zkoumati ani meritum sporu, ani jeho pozadí a důsledky, nýbrž se musí omezit toliko na otázku, zda tu jde o případ § 145 nesp. pat., či o případ správy pozůstalosti per anal. § 833 obč. zák. V té příčině však rekursní soud správně věc posoudil po právní stránce a důvody jeho rozhodnutí nebyly vyvráceny vývody dovolacího rekursu, takže mu nebylo vyhověno. Pokud dovolací stěžovatelka upozornila na to, že se pozůstalostní schválení vedení dotčeného sporu dostalo dědičkám o s o b n ě, a nikoliv jako zákonitým zástupkyním pozůstalosti po Jenny H.-H., a že schválení ono odporuje § 828 obč. zák., pokud by ony žalovaly jménem pozůstalosti, sluší dodat, že to o případ § 828 obč. zák. vůbec nejde a že

je hledíc na obsah návrhu odpůrkyň dovolací stěžovatelky, jakož i z odůvodnění napadeného usnesení zřejmé, že rekursní soud udělil jim pozůstalostní schválení jako zákonným zástupkyním vpředu uvedené pozůstalosti, neboť jinak by schválení toho nepotřebovaly vůbec, kdyby zamýšlely žalovati vlastním jménem a nikoliv jménem pozůstalosti.

Čís. 16343.

Dočasná opatření v exekučním a konkursním řízení proti nezaměstnaným (vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n.).

Vzdání se výdělečné činnosti znamená pozbytí jí jako zdroje příjmů.

Propachtování živnosti nelze klásti na roveň vzdání se výdělečné činnosti ve smyslu § 12, odst. 2, řeč. vlád. nař.

(Rozh. ze dne 30. září 1937, R I 1120/37.)

Dlužník navrhl, aby rozhodnutí o návrhu na prohlášení konkursu na jeho jmění bylo podle vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. odloženo na dobu po 30. červnu 1938, ježto je nezaměstnaným ve smyslu § 12, odst. 2, řeč. vlád. nařízení. Soud první stolice zamítl dlužníkuv návrh na odklad. Rekursní soud uznal podle návrhu. Důvody: Potvrzením magistrátní úřadovny hlavního města Prahy ze dne 3. prosince 1936 a dodatkem ze dne 2. února 1937 bylo osvědčeno, že dlužník provozoval živnost od roku 1910 do druhé poloviny roku 1936, kdy se musel vzdát své živnosti z hospodářských důvodů a nemá příjmů, které by stačily k slušné výživě jeho a jeho rodiny. Napadené usnesení vychází z názoru, že se dlužník vzdal živnosti propachtováním svému synovi z jiných důvodů než pro hospodářské poměry. Jde tedy o to, zda dotčená potvrzení magistrátní úřadovny byla vyvrácena výsledkem dlužníka samého. Dlužník uvádí, že podnik předal hlavně proto, že nemohl dále pracovati pro stálé štvání se strany věřitelů a nedostatek finančních prostředků. Zjištění soudu první stolice, že se propachtování podniku nestalo na prvním místě z důvodů hospodářských, nýbrž proto, že dlužník chtěl uniknouti stále nař. vedeným exekucím, což se blíží jednání podle § 7, odst. 1, vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n., nemá náležité a přesvědčivé podkladu v dlužníkově výsledku. Odklad prohlášení konkursu nemá býti dle § 7, odst. 1, řeč. vlád. nař. povolován, jestliže bude zjištěno, že dlužník v úmyslu věřitele poškoditi části svého majetku poškozuj, ničí, nebo bezcennými činí, zcizuje nebo zavléká. Propachtování živnosti není takovýmto jednáním a nelze je vyvozovati ani z dlužníkovy výsledku. Nelze proto odpírati odkladu prohlášení konkursu z důvodu právě uvedeného předpisu. Nedostatek finančních prostředků a s tím spojené stálé štvání se strany věřitelů, jak to dlužník nazývá, jsou důsledky hospodářských poměrů nastalých u dlužníka, o němž magistrátní úřadovna potvrdila, že se vzdal výdělečné činnosti z důvodů hospodářských. § 12, odst. 2, vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. předpokládá jen vzdání se výdělečné činnosti, nikoliv ponechání živnosti ladem. Nezáleží tedy na tom, že dlužník, který se musel sám pro